

12. Poglavlje

Knjiga svijeta

Sutradan, Caitlin je od ranih jutarnjih sati bila u knjižnici Hrama i s Coroniusom prolazila osnovne vježbe. Arobjanci nisu gubili vrijeme.

Quickfoot je, suprotno svojim navikama, ustao rano. Nije se mogao naviknuti na osjećaj da se nalaze visoko u zraku bez ikakvog kontakta sa zemljom. San ga nije hvatao, pa je besciljno lunjao hodnicima. Nikog nije bilo na vidiku; ni Caitlin, ni Elesara. I Razor se negdje zagubio, a za Valdorom baš i nije u ovom trenutku naročito eznuo. Kada se našao pred dvorištem Hrama, pomalo sa strahom, prišao je ogradi na rubu oblaka i pogledao dolje prema gradu. Gledao je orke kako se migolje, trkaraju, svačemu i tuku. Nije mogao odoljeti; podigne nekoliko grudi zemlje iz tegle cvijeća i baci ih među njih. Razbježali su se bijesno režeći i mašući prema njemu. To ga je tako zaokupilo, da nije primijetio da ga netko promatra.

Maleni dječak, arobjakov sluga i unuk, sa zanimanjem je promatrao gmazolikog. No, ono što nije znao, bilo je to da istovremeno netko promatra njega. Elesar mu je neopazivo prišao i šapnuo:

„Uhodiš, je li?“

Dječak se preplašeno trgne i promuca: „Oprostite!“ pa otrči. Vili-ovjek se osmjehne i nastavi put do Quickfoota, i dalje oprezno koracajući. Ni gmazoliki ga nije primijetio.

„Quick, što to radiš!“

„Aa! Šefe!“ Quickfoot se trgne gotovo kako i dječak. „Kaj ste poludeli! Nisem vas čulo! Evo, nikaj. Gledam orke.“

„Gledaš? Meni to više liči kao izazivanje.“

„A male se zabavljam! Bedaki! To su zaslužili!“

„Zaslužili su i više od toga...“ reče Elesar, a lice mu se uozbilji.

„Zakaj ta faca, šefe? Zbog arobjakova? Ne buju nam pomogli, kaj ne?“ upita Quickfoot iako je to mogao pročitati s njegovog lica. Pomislio je da možda želi razgovarati o tome.

„Ne. I sam vidiš da su ih orci dotukli. Moram priznat da je Kodran lukaviji nego što sam mislio.“ Elesar se zamišljeno nasloni na ogradu. „Iako mislim da Overlord ima više svoje prste u ovome. Kodran mu služi kao mamac da nas odvrati od svog glavnog plana. Samo, ne mogu dokučiti kojeg!“ to ga je dosta morilo.

„Ej! Šefe! Kaj je sad to? Ne verujem da to govorite vi! Strah me je kad vas čujem tak maledušnega. Drajše mi je kad znam da vi morete sve srediti“, prigovarao je Quickfoot.

„Pretrjeruješ, Quickfoote. Nitko ne može sve srediti, a svatko ima pravo na trenutke malodušnosti. Ali nakon toga odlučimo rješavati probleme. Ne brini se zbog mog trenutnog neraspoloženja. Problemi koji su pred nama su ozbiljni i treba biti realan. Neke ćemo riješiti lakše, a neke ne. Neke ćemo uopće riješiti, ali ćemo pokušati.“

„Što ste tako ozbiljni!“, zašepčao se gromoglasni Razorov glas s ulaza hrama. Prišao im je u društvu Valerije. Sudeći po tome kako su bili zagrljeni, Quickfoot je dao naslutiti da su se bolje upoznali.

„Mrga! I ti se zbudil ovak rano?“ upita Quickfoot.

„Probudio? Nisam ni spavao!“ trol se osmijehne.

„Vidim da si imao zanimljivu noć, prijatelju!“ primijeti Elesar sa smiješkom.

„Ovdje znaju udati se!“ našali se Razor na što ga Valerija udari laktom pod rebra.

„Inini se da vas je odbijanje arobnjaka zabrinulo. Možda ja imam rješenje za taj problem.

Moj brati Raig je utjecajan kod poglavice plemena. Možda ga uspijem nagovoriti da nam se pridruži!“

„Hvala ti, prijatelju. Ali i sam znaš da si ti jedini trol koji se druži s drugim rasama!“ zahvali Elesar.

„Pa kaj onda. Probat mogu, kaj ne?!“ Razor nije bio tip osobe koja lako odustaje. Bez obzira što je Elesar imao pravo, bio je odlučan u namjeri. Barem da nekako pomogne prijateljima.

Valerija predloži da se vrate u hram i pridruže Coroniusu za doručkom, što trolu nije smetalo. To će mu to biti drugi doručak tog jutra. Po njegovom mišljenju, arobnjaci ionako pripremaju premale obroke.

Kraj kupole hrama, na najvišem balkonu, nalazili su se Coronius i jedan arobnjak i neprimjetno ih promatrali.

„U čemu ti je, jesu li to oni? Jesu li oni 'odabrani'?“ upita arobnjak.

„Nisam siguran. Odogovaraju opisu iz Knjige. Morat ćemo provjeriti.“

„Kako?“

„Ima na in...“ završi Coronius, potapšavši kolegu po ramenu i sićuše. Ubrzo se pridruži ostalima za doručkom.

*

Nakon doručka, društvo se odmaralo za stolom, dok su sluge pospremale. Iako i u ovakvom stanju Adazara, arobnjaci su zadržali svoja dostojanstva i manire. U jednom od slugu Elesar prepozna dječaka kojeg je jutros vidio ispred Hrama. U čemu mu se da je neuobičajeno uznemiren i da mu se pogled stalno krade prema Quickfootu i Razoru.

„Coroniuse, tko je onaj mladi?“ upita Elesar suptilno se nagnuvši do Coroniusa koji je sjedio do njega. „Inini mi se da u njegovom ponašanju ima nešto neuobičajeno. Zašto bi sluga za stolom bio tako uznemiren kao što je on?!“

„Misliš na Malfreda? On je jedan od šegrta. Bistar momak. Još nikad nije vidio ni gmazolikog ni trola. Ne brini se, lorde, ovdje nemate neprijatelja. Oni su dolje, u gradu.“ vješto skrenuvši s teme do željene, Coronius je zamolio Elesara za uslugu. „A to je pravi razlog za brigu, bar meni. Možda bi mi ti mogao pomoći.“

„Samo recite, Coroniuse. U čemu vam je za vas sve što je u mojoj moći“, ljubazno reče Elesar, makar je naslutio što arobnjak otkriva.

„Želio bih da povedeš malu vojsku koju smo dosad skupili, protiv orka i goblina da ih protjeramo iz Adazara.“

„Kaj to prije niste pitali!“ dovikne Razor, ustane s poda, budući da arobnjaci nisu imali prikladan stolac za njega, i udari šakom o široka prsa. Tupi zvuk odjekne prostorijom. „Idemo ih odmah razbit!“

„Bit će teško, ali potrudit ćemo se. Barem vam toliko dugujemo što ste se pobrinuli za Caitlin.“

„Hvala, Elesare. I nadao sam se da će tvoj odgovor biti takav. Počimo onda do moje ete da te predstavim i da naši ratnici upoznaju novog vojskovođu.“ Arkmag ih povede do kraja hrama, do zborišta gdje se skupila arobnjačka vojska.

Vojska je izgledala drugačije nego što ju je Elesar zamišljao. Arobnjaci su bili poznati po svojim moćima da mogu oživiti kamene statue i Elesar je očekivao da će ih biti mnogo, ali umjesto toga pred njim se nalazilo svega desetak 'kamenih ljudi' i nekolicina arobnjaka.

„Kaj je to sve?!“ Razor se nije mogao suzdržati od komentara. „Kamenje i djedice sa štapovima! Daj molim te! Pa, bolje da onda idemo sami, nego da se popikavamo preko njih.“

„Razore, nisi ni svjestan što ovi 'djedice' mogu učiniti!“ Coronius je smireno i samouvjerenog odgovorio na Razorovo omalovažavanje.

„Kaj? Mlatiti štapovima?“ na Razorov se komentar Quickfoot sramežljivo nasmije.

„Znam da ste iznenađeni. Pokazat ćemo vam što oni mogu. Mislim da će vam se svidjeti“, Coronius zapovjedi jednome arobnjaku da istupi.

arobjak podigne svoj štap, zamahne njime par puta zrakom i usmjeri ga prema Razoru.

„Udari me! Svejedno mi je!“ dobaci Razor, prekrivši ruke na prsima.

Iz vrha arobnja kog štapa poleti vatrena kugla u trola koji nije ni trepnuo. Pogodila ga je ravno u prsa. Gusti crni dim na trenutak prekrije velikog ratnika. Okupljeni su očekivali tupi udarc trolov tijela o pod ili barem jauk. Kad se dim razišao, Razor je brisao prah s ramena.

Među arobnjacima nastane tajac, zatim se začuje šapat nevjerice i tišina.

„Razore, ništa vam nije! Kako?“ čak je i sam Coronius ostao iznenađen.

„Ja sam šumski trol! Meni vatra ne može ništa!“ Razor ležerno odmahne rukom.

„Zanimljivo ... morat ćemo nam dopuniti naša skromna znanja o trolovima.“

„Nema problema, ali ja bih prvo ubio par orka.“ U trolu je uvijek postojala neutaživa želja za borbom.

„Naravno, tu ćemo ti priliku pružiti s veseljem!“

Razor uzvрати osmijehom i krene na drugi kraj hrama, prema dvorištu odakle se vidi trg grada.

Ostali krenu za njim. Jedino je Quickfoot malo usporio. Prišao je Elesaru i upitao ga:

„Uj, šefe! Kaj baš svi moramo ići dole? Vidim da vas je već puno, pa sam mislil da ja ostanem tu i pazim na Caitlin. Nikad ne znaš kaj bi moglo biti, kaj ne?“

„Quickfoote, nemaš se čega bojati. Samo se drži mene ili Razora.“ Elesar ga utješi ga i položi ruku na rame.

Caitlin mu priđe s druge strane i šapne:

„Hajde, Quick. Ne bojiš se valjda malih goblina? Kad se vratiš, daj mi ti veliku pusu, može?“

Quickfoot se sav naježi i uzvikne:

„Kaj je ovo! Još ste tu?! Ajmo ih razbit!“ i pojuri u dvorište hrama. Ostali nisu mogli a da se ne nasmiju. Caitlin je o ito nau ıla i ponešto o nagovaranju.

„Ženski nagovor je ponekad opasniji i od ma a“, dobaci Valdor Elesaru, na što mu on kimne glavom i nasmije se.

Kada su stigli do ruba oblaka, Quickfoot se nagne preko ograde i upita:

„E, a kak bi vi išli dole?“

„Isto kao što ste došli gore. Mi emo vas...“ re e Coronius, ali ga Razor prekine.

„Ovako!“ jednim skokom presko i visoku ogradu i strmoglavi se prema gradu!

„Zar je poludio?!“ zapanjeno e Caitlin. „I da preživi pad, polomit e si sve kosti u nogama!“

„Ne brini za njega! umiri je Elesar. Glas mu je bio smiren, kao da ga Razorov in nije uzdrmao. „Slomit e si kosti, ali njegova mo iscjeljivanja je takva da e za nekoliko trenutaka biti opet na nogama. U tome je njegova snaga. Ali ja bih ipak prihvatio vaš na in. I to što prije, jer ga ina e ne u sti i braniti od nasrtljivih orka.“

Coronius bez rije i, izvede magiju božanskog putovanja i prebaci Elesara tik do Razora, koji je baš kao što je Elesar najavio, ve bio na nogama.

„Vi ste na redu, Quickfoote. Zajedno s Valdorom“, re e Coronius.

„Zakaj smo sad mi? A kaj s ostatkom vojske?“ pobuni se Quickfoot.

„Ne možemo vas sve odjednom prebaciti. Previše vas je.“

„Kužim, ali zakaj ne bi prvo nekog drugog preba...cili?“ nije uspio ni izgovoriti misao do kraja kada se našao usred gomile orka. „Nekaj mi govori da nisem više na oblaku!“

„Quick, živni malo! Nemamo vremena za razgledavanje!“ dovikne mu Elesar u punom zamahu Moonsaberom.

Jedan ork se odvažio prvi napasti gmazolikog. Zamahnuo je sjekirom na njega, no Valdor mu je Slayerom odsjekao ruke. Quickfoot se ubrzo pribrao i pridružio ostalima. Bila je to borba etvorice protiv tridesetorice. Svatko je imao svoj stil borbe, ali svi zajedno bili su uigrani kao da se oduvijek bore zajedno.

Quickfoot je istovremeno koristio koplje, rep i noge, ska u i s goblina na goblina. Lagana koraka gazio ih je i štao na sve strane. Tlo kao da nije ni doticao.

Valdor je svojim Slayerom kosio sve oko sebe. Ni jedan ork mu se nije uspio približiti, a da ga vrh ma a nije sasjekao. Avonir je neumorno vitlao ma em oko sebe.

Elesar je svojom vještinom i munjevitim zamasma bio suviše brz za teške i sporije orke. Izmicao se svakom napadu i uzvra ao Moonsaberom brzo i smrtonosno. Kretao se me u njima tako brzo da bi oni me usobno probadali jedni druge ma evima.

Razor je pak imao najbrutalniji na in borbe. Osim što je sjekao glave svojom palicom, one orke koji su, nekim udom, uspjeli do i do njega, smrskao bi glave jednim stiskom ruke. Ruke su mu bile krvavije od tla ispod njega.

„Di su arobnjaci?“ upita Quickfoot osvr u i se oko sebe. Osim svojih prijatelja, nije mogao nikoga vidjeti od orka.

„Briga me! Ovako se ja bolje zabavljam!“ prodere se Razor i ugleda orka koji je bio viši i ja i od ostalih, a mahao je oko sebe sjekirom koja je odgovarala njegovoj veli ini.

„Mogao bi biti vo a“, pomisli Razor i glasno se prodere: „Zna i ti si gazda!“ i sko i pred njega. Ork zastane na trenutak. Malo tko ne bi ustuknuo pred divovskim trolom, ali to je bio ork koji ne odustaje. Zamahne sjekirom, ali se munjeviti Razor s lako om izmakne i na e

orku iza le a. Kako se netko tako velik može tako brzo kretati, pomisli ork. Sve se odvijalo brzinom koju nije mogao slijediti. Najednom osjeti kako hladna oštrica prolazi kroz njegovo tijelo. Razor ga palicom podigne u zrak.

Orkov bolni urlik prenese se krajem, a trolova ga sjekira prepolovi.

Razorove crvene oči govore su da u ovom trenu ne postoji u njemu ništa osim krvoločnosti.

*

U Hramu oblaka, Coronius je mirno naslonjen na ogradu promatrao borbu. Zapanjena Caitlin nije shvaćala zašto ne prebacuje ostatak vojske.

„U čemu vam mogu pomoći?“

„Moraju to učiniti sami“, odvrati Coronius ne oklevajući.

„Što?! Ostavite ih same s toliko neprijatelja?!“ Odgovor je još više pogodi. Što si je taj čarobnjak umislio? Jučer se pretvarao da im je prijatelj, a sada im je okrenuo leđa.

„Da.“

„Kako se usuđujete! Pomognite im ovog trena!“ zapovjedi Caitlin. Coronius nije ni trznuo. „Ako im vi ne možete pomoći onda idite!“ odlučno i ljutito reče, približivši se ogradi.

Možda je provela svega nekoliko sati u knjižnici i Coronius joj je pokazao tek prvu lekciju, ali Caitlin je bila vrlo bistra djevojka. Kao mala, primijetila je da brzo usvaja nove stvari; od magije, streličarstva, do povijesti svoga kraljevstva i sl. Tako je i jutros, dok je čekala Coroniusa, prelistala neke knjige koje su sadržavale određene magije. Sjetila se jedne i odlučila je iskoristi.

Usredotočila se i pokušala izvesti magiju rukama, bez čarobnjaka i štapa. Ništa se ne dogodilo. Pokušala ponovno, ali opet – ništa.

Trećerazina podigne ruke visoko i iz sveg glasa uzvikne čaroliju.

Tlo se ispod Adazara počelo naglo tresiti i podrhtavati. Orcima i goblinima se pod nogama odjednom otvore rupe i uvuku ih. Od siline podrhtavanja oblak prašine je obavio sudionike borbe. Neko vrijeme se nije vidjelo ništa. Nastupilo se stenjanje smrtno ranjenih, jauci i prijetnje.

Od siline energije koja je prošla kroz nju, Caitlin izgubi svijest i padne na pod.

„Valerija, brzo! Oduzmi je u krug snage! Mora vratiti snagu!“ zapovjedi Coronius. Zapanjeno je gledao u Caitlin dok ju je Valerija uzela i nosila u hram. „Zaista ima izvanrednu moć“, tiho reče.

*

Caitlinina pomoć je u trenu promijenila omjer snaga. Kada se razišla tama koja je obavila bojište, vidjelo se, da je polovica neprijateljske vojske izbačena iz borbe. Ostatak je za Elesara i njegove borce bio dječja igra. Nisu još iscrpili svu snagu, a zadnji goblin je bio onesposobljen. Međusobno se pogledaše zadovoljno kimajući glavama. Njih četvero, i uz Caitlininu pomoć, oduprijelo se velikom broju.

Nedugo potom, putem kojim su došli, Coronius ih vrati u hram. Krene im u susret smiješe i se, ali mu Razorov napad ubrzo izbriše osmijeh s lica. Zgrabi ga za vrat i jednom ga rukom podigne visoko iznad glave. Coronius se koprcalo, cvilio i pokušavao udahnuti, ali uz Razorov stisak za to nije bilo izgleda.

„Razore, ne!“ uzvikne Elesar. „Pusti ga!“ uhvatio ga je za nadlakticu, no Razor je još više podigao ruku. Coronius je jedva vrhom izme doticao pod.

„Zašto da pustim ovu izdajicu! Ostavio nas je da se sami borimo!“ zareži Razor. U o ima mu je arobjak vidio samo smrt.

„Ali...ipak...ste...živi...“ jedva izusti.

„Ne izazivaj, star e! Bez muke ti mogu smrskati vrat!“ Razor poja a stisak.

Ve malaksao, Coronius prinese svoj štap pred Razorove o i. Vrh štapa bljesne i Razorov stisak istog trena popusti. Potpuno ga obavi tama.

„Argh! Ne vidim! Prokletnik me oslijepio!“ zaurla Razor i ispusti arkmaga. Dok se dizao i odmicao na sigurnu udaljenost od bijesnog trola, Coronius je otresao prašinu sa sebe:

„Polako, Razore! Ne diraj si o i neko vrijeme i pro i e.“

„Coroniuse, nadam se da imate vrlo dobro obrazloženje zašto ste nas prevarili. Što se to doga a?“ ljutito e Elesar. Coroniusa nije dobro poznavao kao Zeron. Zeron im nikada ne bi ovako što napravio.

„Oprostite, lorde, ali morali smo se uvjeriti da ste vi oni o kojima piše Knjiga.“

„Kaj? Kakav je to glupi odgovor?“ ubaci se Quickfoot.

„Govorite li možda o Knjizi Svijeta?“ upita Valdor. Mirno je stajao pokraj Quickfoota koji se vrpeljio od ljutnje.

„Kaj ti nekaj znaš o tome, Valdore?“ zbunjeno ga upita.

„Sje am je se iz vremena kada sam bio ork pod Kodranovim vodstvom. Kodran je stalno ponavljao žalopojke što ju nije uništio dok je imao priliku. To je knjiga koja sama piše svoje stranice i zapisuje sve arolije i važne doga aje.

„To no, Valdore!“ složi se Coroniuse. „Knjiga Svijeta zna sve o prošlosti i budu nosti, ali to otkriva samo odabranima.“

„Zeron mi je pri ao o njoj. Malo je onih koji znaju za nju“, re e Elesar. Glas mu smirio. No, još uvijek je prijekorno gledao prema arkmagu. Na tren pogleda u Razora. Jedva je držao o i otvorene.

„A kakve to ima veze s nama?“ upita trol. Osje ao se vrlo glupo ne vidjevši ništa osim tame.

„U trenutku napada na Adazar, Knjiga Svijeta je po ela pisati proro anstvo koje se odnosi na vas“, odgovori Coronius.

„Vas? Koga vas? Njih? Nas? Kaj? Ne kužim“, odmahne Quickfoot. Previše toga mu se danas dogodilo.

„Molim vas, po ite sa mnom!“ odvrati Coronius i po e niz hodnik.

„Kamo da po em? Ništa ne vidim!“ bunio se Razor.

„Ovuda, prijatelju. Primi se za moje rame. Vodit u te“, re e mu Elesar.

„Jako dobro! Na to sam spao! Vodiš me kao slijepca!“ zareži Razor iji ponos je jedva podnosio da odmah ne vrati Coroniusu milo za drago.

„Smiri se. Uskoro e pro i“, tihi Elesarov glas ga je donekle umirio.

Arkmag ih odvede do knjižnice hrama; najve e knjižnice u Adazaru i cijelome Sillwithu. Ovdje su arobjaci dolazili u iti i usavršavati svoje mo i. Prostorija je bila ispunjena velikim policama s knjigama. Protezale su se od vrha do dna, od jednog zida do drugog. Izgledalo je kao da one drže strop. Bile su ispunjene mnoštvom raznovrsnih knjiga.

Šarene korice, zlatne i srebrne, zelene i plave, žute i crvene virile su s polica. Bilo je toliko knjiga da se uvijek lako mogao izgubiti među njima. Bilo ih je posvuda, ne samo na policama. Ležale su na hrpama u kutovima prostorije, jedna na drugoj na radnim stolovima, ležale po podu zajedno s pergamentima i spisima. Toliko znanja na jednome mjestu nikoga ne bi ostavilo ravnodušnim.

Na putu onamo, ostali su razmišljali o proročanstvu. Quickfootu je to pobudilo znatiželju i s oduševljenjem je hodao prema knjižnici, dok je Elesar bio više zabrinut. Nije se nadao ovome. Za njega je to predstavljalo dodatni teret. Ponovno mu se učinilo da je to za njega previše. Nije znao može li voditi svoju vojsku i uz to ujediniti tu vojsku. Bilo je trenutaka kada je jednostavno htio dignuti ruke od svega. Ali, bilo je i trenutaka kada je znao da je to zadatak koji mora izvršiti i to ne zato što je lagan, nego usprkos tome što nije.

Razor je malo razmišljao o proročanstvu. U početku mu je bilo samo do zabave i borbe, što je za njega zapravo bilo jedno te isto. Ali kako je vrijeme odmicalo, bilo mu je sve jasnije da će se uz Elesara boriti protiv Sila Tame i da to zahtijeva posvemašnju pozornost i ozbiljnost. To više nije bilo samo igra. To više nije bila samo pomoć prijatelju; prerastalo je u njegovu zadaću koju nije mogao shvatiti olako. Pred njim je još bio zadatak da uvjeri svoje pleme da je cilj vrijedan žrtve.

Ušavši u knjižnicu, Coronius na svoje iznenađenje ugleda Valeriju i u njezinom društvu Caitlin, koja je već bila na nogama.

„Dijete, trebaš se odmarati!“ ukori je.

„Učitelju, uvjeravam vas da sam dobro. Puna sam snage!“ odgovori Caitlin. Na njoj nije bilo ni traga umora.

„Izvanredno!“ prokomentira Coronius. „Lorde Elesare, Caitlin je pokazala toliko moći i opravile se od nje veoma brzo. Imam osjećaj da je jača i od Zerona.“

„Učitelju, nadam se da se ne ljutite, ali malo sam pročitala o proročanstvu iz Knjige Svijeta. Vrlo je uzbudljivo“, reče Caitlin.

„Pročitala si iz Knjige?“ upita je Coronius ponovo za učiteljen.

„Da, napisana je zajedničkim jezikom. Pogledajte.“ Caitlin ih odvede do stupa na kojem se nalazila velika knjiga. Bila je obasjana plavim svjetlom koje je dolazilo s vrha kupole, ali je izgledalo kao da se svjetlost prelijeva preko nje u valovima. Sve je blistalo i prelijevalo se, a ponegdje se svjetlost namreškala u malim valovima i prskala na sve strane. Svi su šutke zastali i zadivljeno promatrali prizor.

Valdor se prvi oteo dojmu i nagnuvši se nad Knjigu, rekao:

„Gospođice Caitlin, mislim da ste pogriješili. Knjiga je pisana jezikom neživih.“

„Ne bi rekao, Valdore! To je isti gmazoliki jezik!“ reče Quickfoot, koji se navirivao preko njegovog ramena. „Iako ne znam kad sam zadnji put vidio nekaj napisane na gmazolikom!“

„Zanimljivo, Knjiga pokazuje svoj sadržaj svakom učitelju na njegovom jeziku.“ zaključi Elesar.

„U pravu ste, lorde. Ali ima još nešto. Knjigu ne mogu čitati svi smrtnici. Samo posebni. Ako dopuštate, rado bih vam pročitao što piše“, ponudi se Coronius.

„Hm, znaš li ti jedan od posebnih?“ dobaci Razor. Elesar se nije obazirao na njegov kometar nego rekao:

„Svakako. Quick, pusti Coroniusa da nam pročita.“

Arkmag uze Knjigu u ruke. Njene željezne korice bile su ukrašene urezanim simbolima, drevnim jezikom Sillwitha. Vjerovalo se da je to jezik bogova Sillwitha i da su oni darovali Knjigu arobnjacima. Iako je Knjiga tom pri om bila najstariji predmet na Sillwithu, njezine stranice su bile blistavo bijele kao da ih nikada nije dotakla ljudska ruka, kao da na njih nije nikada padala prašina i kao da ih sunce nije nikada obasjalo. Tekst je svjetlucao zlatnim sjajem. Sva minula stolje a nisu na njoj ostavila ni najmanji trag. Je li mogu e da zub vremena na nju uop e nije djelovao?

Coronius pro isti grlo i po ne itati:

*U vrijeme mira i sklada
Zlo će u obliku dva silnika,
Zaprijetiti miru i životu Sillwitha;
Izaći će na površinu
I zaprijetiti samom opstanku Života.
U tom mračnom trenutku,
Pojavit će se Pet Heroja
I suprotstaviti se neprijatelju.
Jedino ujedinjeni
Moći će savladati veliku opasnost,
Jer ako samo jedan naruši jedinstvo,
Sillwith će propasti.*

„Uh! Ovo je sigurno nekaj jake pametnega, jer ja nisem niš razmel“, uzdahne Quickfoot. „Ali di se mi tu uklapamo?“

„Ti nisi baš bistar, ha?“ dobaci mu Razor kojemu se vidi ponovo vratio. Tekst koji je Coronius itao, možda je razumio, ali smatrao je izmišljenim. Nikada nije vjerovao u takve stvari.

„Nisam! Kaj je to zabranjeno?“ raspitivao se Quickfoot, pomalo uvrije en.

„Tišina! Slušajte dalje!“ ukori ih Elesar.

Coronius nastavi itati:

*...Svakij od Petorice izabranih od Božice i Sudbine
Predstavlja po jedan narod Sillwitha...*

Tu Coronius zastane i kaže:

„Isprva nisam znao tko bi to sve bio, jer jedine rase koje smo smatrali dostojnima su ljudi i vilenjaci...“

„Ej! A mi?!“ u isti glas e Razor i Quickfoot.

„Oprostite mi. Nismo znali da se to i na vas odnosi. Nikada nismo mislili da e trolovi i gmazoliki biti na strani ljudi i vilenjaka. To još povijest nije zabilježila.“

„Nije ni udo kad sam blejite u svoje knjige, mjesto da odete malo van i prošnjofate. ljutito e Quickfoot.“

„A kaj je s našim kompanjonom? I njega ste zaboravili. Istina, nije baš živ, ali hoda i pri a!“ doda Razor pokazuju i na Valdora.

„U pravu si, Razore. Nismo mislili da e Knjiga Svijeta odabrali pripadnika neživih. To nas je, zapravo, najviše iznenadilo. O ito smo pogriješili“, prizna Coronius. Rijetke su bile prilike kada bi arobnjak priznao svoje greške.

„ini se da ne znate baš sve!“ angrizavo e Razor. „Kako znate da smo baš mi ti Heroji? U redu, rase ste pogodili, ali jeste li osobe?!“ Razor se isprsi prkosno i prekriži ruke na prsima.

„Razore, ti si trol...“ tuma io mu je Coronius.

„To si sam zaklju io? Zbilja si pametan!“ upadne mu u rije .

„...Sam si rekao da trolovi imaju veliku mo iscjeljenja.“

„Da, i?“

„No, ti ipak imaš ožiljak na desnome ramenu, a to je u svijetu trolova nemogu e.“ Coroniusove rije i su ga pogodile poput bodeža. „Trol s ožiljkom! Takvo nešto ne postoji, zar ne?“

„Kako si...?“ Ovog puta je Razor ostao bez teksta. Povukao se korak unatrag, kao da namjerava pobje i od te strašne optužbe, pa se malo pognuo kao da se smanjio pod teretom bolne istine. Coronius je bio neumoljiv i Razor mu se nijemo pokoravao.

„Molim te, makni remen da se uvjerimo.“

Razor šutke skine remen obješen preko ramena.

„Ovaj je remen trebao sakriti ožiljak, zar ne?“ re e mu Coronius pronicljivo.

Razor se vrpeljio. Osim što je ve bila javna tajna da je izba en iz plemena, sada je postalo jasno i da je jedini trol s ožiljkom. Osje ao se razotkrivenim i posramljenim.

„To je ožiljak koji sam dobio u borbi s crnim zmajem“, tiho e Razor.

„Znam. Na Sillwithu ih je bilo troje – najstarija sestra i dva brata.“ Odvratni Coronius. „Od njihove je okrutnosti Sillwith stenjao i cvilio, ali nitko nije smogao hrabrosti nešto poduzeti. Kao da im je strah oduzeo i razum i snagu. A onda je titan Gladonije koji to više nije mogao gledati sišao s oblaka. Htio je prekinuti tiraniju, ali još više prepuštenost stanovnika Sillwitha. Sestru crnih zmajeva je bacio u ponor znan kao Vrata Podzemlja, a jednog je crnog zmaja ubio. Tre i, najmla i je pobjegao.“

Od kože i kosti ubijenog zmaja Gladonije je napravio magi ne predmete za najve e ratnike Sillwitha. No, željan osvete, crni zmaj se vratio, ubio Gladonija i razbacao magi ne predmete po Enolaru. Nastavio je terorizirati Sillwith, sve dok mu Razor nije stao na put.“

„Tako je! I zna se tko je bio pobjednik u toj borbi!“ Razor se ponosno isprsi.

„S vremenom su arobnjaci pronašli izgubljene predmete i pohranili ih ovdje“, re e Coronius.

„Dobro, ali kakve to ima veze s mrginim ožiljkom?“ upita Quickfoot.

„Prema Knjizi“ nastavi Coronius „Božica i Sudbina su odabrale osobe koje su obilježene i na neki na in druga ije od ostalih pripadnika svoje rase.“

„Kao što je trol s ožiljkom“, doda Elesar.

„Upravo tako.“

„Daj itaj dalje!“ nestrpljivo e Quickfoot, o aran pri om.

Predstavnica čarobnjaka bit će nježnijeg spola.

Rođena s posebnim moćima i čistom energijom,

Pomoći će svima koji budu uz nju.

Tihia i nevina, ali čarobna i moćna.

Njeno ime je

WhisperStorm

Caitlin se zarumeni. Sve su oči bile uprte u nju. Nije ni sanjala da će ona biti jedna od odabranih Heroja.

*Heroj, koji je osjetio Smrt i ponovo se vratio,
Nekada protivnik ljudi, a sada njihov zaštitnik,
Besmrtnost i neumornost su njegovi atributi.
On predstavlja nežive stanovnike Sillwitha.
Njegovo ime je
NightStalker*

„To si ti, stari!“ Razor udari Valdora po ramenu. Nešto što se moglo činiti vrlo bliskim ponosu, blistalo je na njegovom licu.

*Lukavi Heroj dolazi iz dalekih Močvara.
Predstavlja mladu rasu gmazolika, koji će se tek razviti.
Sudbina mu je namijenila da se pridruži ostalima iako je trebao biti njihov krvnik.
Njegovo ime je
BoldRunner*

„To bi mogel biti ja, kaj ne de ki?!“ raspitivao se Quickfoot. Cijelim tijelom mu je prolazio nevjerojatan osjećaj. Zar on ovo sanja?

*Najsnažniji Heroj nadmašuje snagom i visinom ostale.
On je zaštitnik ostalih Heroja.
Njegova rasa je rasa ratnika i lovaca.
Obilježen je ožiljkom kakav ne može ostati na tijelu
Njemu sličnih.
Njegovo ime je
HighGuard*

Na to ime Razor se naježi. Cijeli život su ga pripadnici njegovog plemena odbacivali, jer je bio drugačiji. Napokon je pronašao razlog svoje različitosti. Ona je imala smisao i značaj. Osjećao se povezanim s nekim što je veće od njega. Iako mu je i suza navrla na oko, ali on ju obriše prije nego što je itko mogao zapaziti tu iznenadnu raznježenost. To si zaista nije mogao dopustiti.

*Posljednji Heroj blagoslovljen je samim Mjesecom,
On predstavlja dvije najveće rase, ljude i vilenjake.
rođeni vođa Heroja.
Srčanost je njegova najveća vrлина.
Snaga u njemu će uništiti sve podanike Tame
I kad se ugasi i zadnja nada za Dobro,
Njegova mudrost i žrtva će spasiti svijet od Tame
I Dobro će ponovo pobijediti Zlo.
Njegovo sveto ime je*

ShadowWarrior

„ShadowWarrior“, ponovi tiho Elesar. Već je negdje čuo to ime, ali nije se mogao sjetiti gdje. Protezalo se u njegovu daleku prošlost i bilo je povezano s njegovom majkom. Tako je! Čuo ga je od nje! Dok je još bio dijete prišla mu je legende o vilenjacima i vilama, o sjenama koje su dolazile iz drugih krajeva i lutale šumom samo u predvečerje i ranu zoru. Nije li ipak najčešće govorila o jednom vilenjaku kojeg je uvrijeđena vila pretvorila u sjenu? Zaista! Sjenjanje ga je vodilo upravo do tog mjesta; do usamljenog, samotnog vilenjaka koji je lutao valindorskim šumama i stapao se sa sjenama drveća, životinja i ptica. Zatreperio bi u njihovoj sjeni, zadrhtao kao trak sunca kroz granje i nestao. Izgubio je svoj zemaljski oblik, ali je zadržao ljudsku žudnju. Život ga se odrekao, a Smrt ga nije prihvatila. Čekajući ga je sudbina, a sudbina prema životu, ali i prema smrti, kao da između postojanja i nepostojanja nema razlike. Stariji su nam vilenjaci šaputali da je zao, a vilenjakinje su glasno govorile da je čarobnik i zaštitnik Valinndora. A on je bez glasa slušao šaputanja i riječi, ni sam ne znajući to, no što bi od toga moglo biti točno. Ponekad mu se činilo da je zao, a ponekad ga je neslućena snaga bacala u vrtlog zla koji bi se nadvio nad Valinndorom.

Nekada davno, otkrivenim pripovijetkama, Elesar se prepuštao nitima bajke koje su se plele oko njega kao čarobna mreža i povezivale ga s vilenjacima, vilama i sjenama. Sada je saznao da to nisu bile samo bajke. Bila je to povijest upisana na stranicama Knjige Svijeta. Ali ni u najsmionijim maštanjima svog djetinjstva i mladenaštva nije naslutio da bi on mogao biti ShadowWarrior.

„Stari, si dobro?“ upita ga Razor.

„Što?“ Elesar se trgne.

„Malo si zalutao, ha?“

„Možda i ne malo. To ime se spominje u staroj vilenjačkoj legendi koju mi je nekada davno pripovijedala majka. Bio sam dijete pa mi se činilo da je stvarna. Sada se pokazalo da je uistinu bila“, rekao je Elesar. Glas mu je bio promukao, kao da je po prvi put progovorio.

„Zbilja?! Ne vjerujem se. Ovo je na sve nas ostavilo dubok trag. Mnogo toga postaje drukčije nego što se dosad činilo, kaj ne?“ Elesar podigne pogled prema Razoru i uvidi da je i njega ovaj događaj pogodio. Ali trol je zadržao smirenost koliko je mogao. „Dođi, Coronius je s ostalima odmaknuo već daleko. Ne bismo se trebali odvajati. Izgleda da je sve kaj govori od bitnog značaja za ovo što nam se događa. Ne bih htio propustiti onaj dio priče u kojoj govori o oružju Heroja. Da, i dok si ti lutao svojim djetinjim bajkama rekao je da je onaj Gladonije znao da će se dogoditi ovaj nadolazeći rat. Ispada da su titani bili sveznalice, a mene zanima kako onda nisu znali pobijediti zmajeve?!“

„Razore, ovo je vrlo važno. I ja se to pitam, ali mislim da se mnogo onog što nam se činilo važnim odjedanput pokazalo nevažnim, a ono što se činilo nevažnim sada ispada od ogromnog značaja. Bolje da ne proturjemo arkmagu. Pitam se što sve zna i što će od toga prenijeti nama. Otvorimo oči i uši i zaustavimo dah kad on progovori“, rekao je Elesar i krenu za ostalima.

„Dobro, dobro! Kad se sve ovo završi, podsjeti me da prebijem par čarobnjaka, onako iz gušta!“ Razor se nije mogao suzdržati.

Pridružili su se ostalima u prostoriji koja je izgledala kao davno napušteno skladište. Različito oružje, prašne i izgužvane knjige, boce i bočice nabacane bez nekog jasnog i vidljivog reda, pa štapovi raznih debljina, i dužina, halje koje su izgledale kao da ih je netko svukao na brzinu i bacio na gomilu – sve je to izgledalo kao smetlište koje ne može služiti ni čemu osim kao sklonište za glodavce koji ionako ne mare za red.

„Oprostite na neredu. Nismo imali vremena katalogizirati sve stvari od napada“, reče Coronius i priđe jednoj gomili svitaka i knjiga. Zamahne rukom stvaraju ih u zraku neobičnim krugovima i linijama i gomila se nevidljivom silom podigne, pomakne u stranu i otkrije velike kamene ploče koje su se istom Coroniusovom tajnom naredbom počele otvarati. Izgledale su teške. Pomicala su se polagano, a od njihovog kretanja podrhtavalo je čitavo zdanje, škripale su nevidljive šarke, trenje ploča činilo se kao škrgut zuba. Usred otvora koji je zjapio pred njima, nalazila se zlatna škrinja velika gotovo kao i same ploče. Na škrinji nije bila ni jedna ručka, ni otvor za ključ. Bila je optočena dragim i poludragim kamenjem svih boja i veličina, a prazne površine bile su ispisane titanskim pismom, nerazumljivim za ostale.

„U ovoj Zlatnoj škrinji nalaze se predmeti koje je izradio Gladonije. Oni sadrže Gladonijevu mudrost i snagu, a svaki je namijenjen jednom od Heroja.“ S pergamenta koji je ležao na škrinji Coronius pročitao:

*Samo ujedinjeni Heroji,
U jednoj olujnoj noći...*

U tom trenutku odnekud sijevnu blistava, treperava munja, presječe zrak ispred njih i grom se svom svojom neizmjernom snagom zabije pred njihove noge. Svi ustuknu osim Valdora.

„Mene je strah!“ procvili Quickfoot. Coronius nastavi:

*...Otvorit će Zlatnu škrinju
I uzeti svetinju koju čuva.
Ključ nije opipljiv,
Već skriven u njima.*

*Znanje,
Lojalnost,
Snaga,
Mudrost,
Hrabrost.*

„Ne kužim“, prizna Quickfoot.

„Kada vas prozovem, priđite škrinji.“ reče Coronius.

„I to je to? Pa to ni teško!“

„Caitlin WhisperStorm, Znanje“, pročitao Coronius i Caitlin priđe škrinji.

Klekne s poniznošću u koja joj nije bila svojstvena. Zagledala se u drago kamenje na Zlatnoj škrinji, u pismo koje joj je treperilo pred očima i pokuša dokučiti tajnu poruku koja joj je bila namijenjena. Zatim ispruži ruku, a ona krene kao svojom voljom do zelenog smaragda.

Od njezinog dodira smaragd zasvijetli i Caitlin osjeti kako je kroz nju prostrujala energija snažnija od bilo čega što je dosad osjetila, zatim se povukla, ostavljajući u njoj svoj trag upravo dostatan da se osjeti sigurnom u sebe i spremnom na ono što je čekalo.

„Valdor NightStalker, Lojalnost“, nastavi prozivati Coronius.

Valdor u ini kao Caitlin. Njegov je kamen bio žuti topaz. Od dodira kamen bljesnu sun evim sjajem, prože Valdora, ispuni ga energijom kao što je Caitlinin smaragd ispunio nju, zatim se nizom sve slabijih treptaja, ugasi. Caitlin i Valdor se u udu pogledahu. Njihove misli su se susrele, razmijenile i osmjehnule se jedna drugoj u tihom i beskrajnom sporazumu.

„Gospodine trole, Snaga!“

Razor se osmjehne. Znao je da taj znak pripada njemu. Prišao je škrinji i dotakao crveni rubin. Crvena svijetlost, pomiješana sa žutom i zelenom preplavi prostoriju. Iznad njih se po elala oblikovati sjajna duga.

Coronius se okrene prema Quickfootu koji je nepomi no stajao, o ima prikovanima za ostale.

„BoldRunner, Hrabrost.“

Quickfoot ga blijedo pogleda. „Ja?! Ja nis junak. Nekaj vam se zmešalo. To nikak nemrem biti ja!“ Ustukne korak unatrag, ali ga Valerija primi za rame i šapne.

„Ti si taj! Hajde!“ gurne ga.

Quickfoot se oprezno približi Zlatnoj škrinji. Gledao je u bijeli gorski kristal kao hipnotiziran. Drhtavom rukom pokuša primiti kamen, ali ga ruka nije slušala. Pomicala se lijevo i desno, naprijed i natrag kao da je imala svoju volju neovisno o Quickfootu. U ini mu se kao da je prošlo stolje e dok je on beznadno mahao rukom nad škrinjom, pogleda koji se selio s ruke na škrinju i sa škrinje na ruku. A onda, kad je ve pomislio da e ta smiješna i besmislena igra potrajati do kraja njegova života, osjeti ne iju ruku na svojoj. Podigne pogled i ugleda Caitlin kako mu se smiješi. Je li taj pogled imao neku udesnu mo ili je posrijedi bilo nešto drugo, Quickfoot nije znao, no istog trenu strah nestane i ruka se vrsto i sigurno zaustavi na kristalu.

„Lorde Elesare, ShadowWarrior, Mudrost je vaša!“ re e mu Coronius na što Elesar kimnu i pridruži se ostalima. Njegov je obsidijan blistao u svim duginim bojama, a sjene kristalnih bi a ljeskale su u njihovom sjaju. Krug se zatvorio. Drago kamenje istovremeno bezglasno utone u tkivo zlatne škrinje i na njenu vrhu, na mjestu gdje je prije jednog treptaja oka bio crveni rubin, pojavi se kamena ru ka. Ne oklijevaju i Razor uhvati ru ku i pokuša je podignuti, ali ona se ne pomakne s mjesta. Razor za u eno pogleda oko sebe, pa zatim u škrinju, a onda upre sve snage i poklopac popusti. Kao ptica oslobo ena iz kaveza, svijetlost izleti iz škrinje i obasja skladište.

„Predivno!“ re e Caitlin gledaju i kako se šarene boje prelijevaju prostorijom.

„Zaista! Oprostite, da nastavim...“ i Coronius je ostao zadivljen. Premda je znao postupak osloba anja arobnih predmeta, još nikada nitko, pa ni on, nije prisustvovao inu.

Prije nego što je nastavio itati, iz škrinje izi e bijeli štap i lebde i pri e Caitlin. Bio je njezine visine, iji je vrh bio ukrašen zelenom kuglom. Kraj štapa je bio naoštren kao koplje. Caitlin ga oprezno prihvati. Bio je lagan poput pera.

Za to vrijeme Coronius je nastavio itati:

*Borbeni štap pripada Heroini.
Neka ostale ne zavara njegov izgled.
U ruci vlasnice smrtonosno je oružje
Protiv Tame i nepravde,
a prijatelj Svijetla i pravde.*

„Dajem vam riječ da u ga koristiti u pravedne svrhe“, reče Caitlin, a zelena kugla zasvijetli, kao da potvrđuje njezinu izjavu. Caitlin osjeti kako ju nešto podiže od tla i ona se prepusti, vjerujući da sve što se može sada dogoditi može biti samo dobro za nju i njezine prijatelje.

Ostali su je gledali u šudu, a Coronius zadovoljno kimne glavnom i nastavi.

*Za Heroja koji je pogledao Smrti u lice
I vratio se među žive.
Vatreni plašt, da ga štiti od neprijatelja
I spali svakoga tko dignu ruku na Heroja.*

Iz Zlatne škrinje se uzdigne crn plašt, doleprša do Valdora i prekri mu ramena.

„Meni to baš i ne izgleda ko vatreni plašt“, zaključuje Quickfoot.

Valdor stavi kapulju u na glavu i plašt bukne u plamen. Prizor je izgledao zastrašujuće čak i za Valdorove prijatelje.

*Za hrabrog Heroja
Od zmajevе kosti
Gladonijevo koplje
Neslomljivo oružje,
Lagano kao pero.*

Quickfoot ugleda kako prema njemu lebdi koplje. Uhvatio ga je i iznenadio se ne osjetivši nikakvu težinu. Znao je da Razor ima palicu napravljenu od zmajevе kosti, ali to oružje, za razliku od ovog, bilo je veoma teško. Koplje koje je Quickfoot držao u rukama bilo je stvoreno za njega.

*Za Heroja čija je snaga nenadmašna,
Napravljen je nenadmašan mač.
Zmajev Jezik gori vječnim plamenom, kojeg
Ni voda, ni magija ne mogu ugасiti.*

„Ma ?“ upita Razor pomalo razočarano i uhvati DragonTongue. „Jeste li sigurni da je ma ? Nije možda sjekira ili koplje? To mi bolje leži!“ Razor zamahne mačem i on bukne žarkim plamenom. DragonTongue mu je ležao u ruci kao da je s njim srastao i on ponovo zamahne njime nekoliko puta.

„Uđno...paše mi“, reče.

„Vrlo je jednostavno“, reče Coronius. „Jesi li primijetio koje su se promjene dogodile nakon borbe sa crnim zmajem? Osjetila su ti se izoštrila, znanje proširilo, postao si neustrašiv! Jesi li se ikada zapitao zašto?“

„Ne.“

„To je nasljeđe crnog zmaja. Malo tko bi mogao ubiti zmaja, a tko to uspije, preuzima zmajevu snagu, znanje i neustrašivost.“

„Sli no kao i s arobjacima“, doda Elesar.

„Tako je.“

„Stari, ti si malo previše popio“, bunio se Razor. Nije mu bilo drago prihvatiti da je tako dragocjene osobine dobio na dar, a ne vlastitom zaslugom. „Nije to meni zato kaj sam ubio zmaja, ja se oduvijek volim tu i!“

„Možda je to istina, ali još nigdje nije zabilježeno da je netko uspio napraviti oružje od zmajevih kostiju. Ti jesi. I po tome si poseban. DragonTongue je dio zmaja, pa tako i dio tebe“, reče Coronius.

„Hmm, možda ima tu istine, stari!“ odgovori Razor, pa opet zamahne mačem. Zatim ga lagano spremi u korice i objesi preko ramena.

Coronius se potom obrati Elesaru.

„Lorde Elesare. Još ste vi preostali. Da budem iskren, nema tog oružja koje se može mjeriti s Moonsaberom. Vi ste već blagoslovljeni time, ali ipak ima nešto i za vas.“

*Za najmudrijeg Heroja,
Rođenog vođu,
Prikladan predmet.
Neka uzme Carevo Oko
I ponosno ga nosi.
Njegova plemenitost i svetinja
Neće zasjati samo svom nosiocu
Već i onima koji se bore uz njega.*

Coronius otvori malen pretinac s unutarnje strane škrinje i izvadi Carevo oko. Bila je to ogrlica sa smaragdnom kamenom, oko kojeg su bile nanizane tri oštrice srpa. Ali ništa vidljivo nije povezivalo dijelove ogrlice. Činilo se kao da se svaki dio ogrlice svojevolumeno smjestio uz drugi i da bi svakog trena mogao napustiti mjesto na kojem se upravo nalazi. No, nitko nije zapamtio da se to dosad ikada dogodilo. Povezivalo ih je nešto što je običnom umu bilo nepojmljivo.

Coronius pažljivo preusmjeri nevidljivom silom Carevo oko i podigne ga iznad Elesara kao da će ga okruniti. Elesar klekne i sagne glavu, a u poniznosti nosio je u sebi ponos i dostojanstvo koje je prilikovalo takvom trenutku.

„Neka ova ogrlica bude dokaz da su jedini i pravi Heroji samo ovi koju su danas ovdje prisutni. Onaj tko nosi Carevo Oko, odabrani je vođa Heroja i vojske Svjetlosti. Ustaj, ShadowWarriore, i pogledaj svoju sestru i braću. Obitelj Heroja“, ponosno reče Coronius.

Elesar ustane i okrene se prema ostalima. Zračio je mirom, dostojanstvom i snagom koja je obuhvatila sve prisutne. Osjećali su kako teret koji im je udijeljen nose s lakoćom i bez straha. Bio je to onaj isti Elesar, viličnjak kojeg su poznavali, ali bio je i jedan novi, jači, veći i bolji, uz kojeg su takvi postajali i oni. Bio je to ShadowWarrior, njihov vođa i pomagač, njihov prijatelj i brat.

I Coronius je bio ponesen trenutkom. Pričekao je časak, a potom se obratio Elesaru:

„Mislim da biste trebali znati još nešto o ogrlici.“

„Kaj ima još? Stvarno dobro izgleda!“ reče Razor i pokušao je dotaknuti, ali im je približio ruku, oštrica srpa mu se ureže u prste. Razor pogleda ranu na prstima. Dok ju je gledao ona se zatvarala, koža je postajala jednaka kao što je bila prije susreta s oštricom i konačno je nestala, ostavljajući nekoliko kapi krvi kao dokaz da je postojala. „Hm...oštro.“

„To sam vam i htio reći“, reče Coronius. „Carevo oko je oštro poput zmajevog zuba za sve osim njegovog nosioca. ShadowWarrioru, dotakni ga bez straha.“

Elesar ga uhvati za srp i odvoji ga od ogrlice. A onda se dogodilo nešto što nitko nije očekivao; veličina Carevog oka i srpova naokolo igled svima počela je rasti. Vrlo polagano i gotovo neprimjetno, ali nezaustavljivo sve dok se nije utrostruila.

„A sada pogodi stijeg na suprotnoj strani sobe!“ reče mu Coronius i Elesar zamahne. Carevo oko preleti prostorijom poput ptice, presije stijeg i probije kamenu stup. Zatim se išupa iz stupa i vrati u Elesarove ruke. On ga približi ogrlici i sve zadobije prvobitnu veličinu i zauzme prvobitno mjesto. Ogrlica koja je tren prije izgledala kao da ima vlastiti život i volju, opet je postala mrtvi predmet.

Elesar ju je promatrao bez riječi. Baš i nije pronalazio neku prikladnu kojom bi iskazao iznenađenje i divljenje, a razbacivati se trivijalnim nije mu se dalo.

„Želim vam pokazati još nešto“, reče Coronius i odvede ih do paviljona na vrhu hrama. Paviljon bi izgledao kao posve običan, prazan i nezanimljiv da se iz njegova središta nisu uvis pružale kamene ruke koje su držale veliki rog.

Coronius mu priđe i snažno puhne u njega. Zvuk roga odjekne cijelim Adazarom. Odjekivao je od brda do brda, odbijao se o površine jezera i ispunjavao doline, provlačio se kroz granje i stapao s livadama. Čitav je kraj treperio od njegova mukla, prodorna zvuka.

„Ovo je rog Heroja. Njegov zvuk dopire i do najudaljenijeg kutka Sillwitha. Kada se oglasi, znajte da vas Sillwith treba.“

„I mi ćemo se odazvati“, reče Elesar dajući svoju riječ, uz potvrdu ostalih.

*

Današnji dan je prošao prepun iznenađenja. Nitko od skupine nije sanjao da će se ovako što dogoditi njima i njihovim prijateljima.

Razor se povukao s Valerijom u sobu. Quickfoot je izmoren uzbuđenjima zadovoljno zaspao na mekom krevetu.

Caitlin nije gubila vrijeme. Iako joj je pripala čast ime Heroine, morala je još dosta toga naučiti. S Coroniusom se vratila u knjižnicu da nastavi s učenjem.

Elesar i Valdor su stajali kraj ograde hrama i promatrali grad.

„Ovaj dan je prošao prilično zanimljivo“, reče Elesar i pogleda Valdora: „Dakle, prijatelju ... opet mi ostajemo sami. Idemo na počinak. Ovdje nije potrebna straža.“

„Gospodaru, meni nije potreban san.“

„Znam, Valdore, ali odmor bi ti dobro došao. Zašto mi se još uvijek obrađas gospodarom?“

„Mi smo Heroji, a vi ste vođa Heroja.“

„Nisam znao da su neživi toliko uporni“, Elesar popusti i prepusti se tišini koja je zavladała Hramom oblaka. Sunce je polako zalazilo bacaju i crvene zrake na Elesarovo lice. Vjetar je lagano pirkao kroz njegovu kosu i Elesar je ponovo osjetio unutarnji mir za kojeg je mislio da ga je izgubio. Vratio se u Valinndor, na balkon dvora gdje ina e provodi vrijeme, na mjesto gdje je jedno s prirodom, gdje zajedno s rijekom te e rije nim koritom i s vjetrom puše iznad krošanja drve a. Znao je da e se u vremenu koje dolazi morati eš e prisje ati tog mira i spokoja na mjestima gdje ga ne e biti. Valdorov glas ga je vratio u stvarnost.

„Što nam je initi dalje, gospodar?“

Elesar lagano otvori o i, kao da želi još malo gledati Valinndor prije nego se suo i sa stvarnoš u. Duboko je udahnuo i izdisajem otpuhnuo i posljednju sliku iz sje anja.

„Za par dana emo ti i ja oti i u Valinndor i organizirati obranu od Kodrana. Ako me instinkt ne vara, on e prvo napasti Valinndor, dok e Overlord napasti južni dio Sillwitha.“

„Što je s ostalim Herojima?“

„Razor e pokušati nagovoriti svog brati a i njegovo pleme da nam se pridruže. Imati trolove na svojoj strani velika je prednost. Zasad u vjerovati da e uspjeti.“

„A što je s Caitlin WhisperStorm?“

„Ona e još neko vrijeme provesti ovdje i kada bude spremna, vratit e se u Valinndor.“

„Preostaje Quickfoot BoldRunner.“

„Za njega nisam siguran. Njemu dajem izbor. Ili e ostati s Caitlin ili e i i s nama.“

*

Idu eg jutra, Caitlin je ve bila s Coroniusom u knjižnici i u ila. Napredovala je brže i bolje nego ostali arobnja ki u enici. Elesar je provodio vrijeme u sobi za meditaciju. Tamo je mogao sabrati misli i odmoriti duh.

Razor je cijelo vrijeme proveo s Valerijom, dok je Valdor u društvu nekih arobnjaka, pri ao o svojoj rasi i o Dolini mrtvih. arobnjaci su bili fascinirani pri ama o neživima.

Predve er, Caitlin i Quickfoot su razgovarali o njihovom rastanku.

„Ali arkmag je rekel da se nesmemo razdvajati!“ uznemireno e Quickfoot.

„Quick, ovo je samo privremeni rastanak. Moram ostati ovdje da nau im što je mogu e više“, nije ga baš uvjerila. Gmazoliki je namrgodio lice. „Ne brini! Bit e sve u redu. Ti po i s Elesarom i Valdorom u Valinndor. Kada ete sti i, ja u vas sigurno tamo do ekati!“ smirivala ga je Caitlin.

„Kak?!“

„Putovat u putovima bogova“, osmjehne mu se. „Coronius me ve nau io kako to raditi.“

„Joj da! Pa ti to možeš! Kak si ti pametna!“ uzvрати osmijeh.

*

*

Iza vrhova Enolara, zora se polako budila. No je prepuštala svijet danu i svjetlost ponovo zavlada Sillwithom. Elesar se u društvu Valdora, Caitlin, Quickfoota i Coroniusa nalazio na glavnome trgu Adazara, ispod Hrama oblaka.

Coronius im je pripremio konje. Tri mlada rina, opremljena za duga putovanja, ekali su svoje jahače.

„Ovo će vam biti dovoljno do Valindora. Ovi konji su snažni i lako ćete se spustiti do podnožja, ShadowWarriore.“

„Coroniuse, još jednom vam hvala“, zahvali Elesar, a Coronius podigne dlan prema njemu.

„To je bila moja dužnost, ali izvršio sam je s veseljem i zahvalnošću. Hvala vama što ste pobijedili orke i goblino. Sada kada znamo da ste vi Heroji Sillwitha, sigurni smo da ćete pobijediti i Kodrana i Overlorda.“ rekao je to pun uvjerenja. Elesar je poželio da i on ima takvu sigurnost, no ovo sve je još bilo novo za njega.

„Žao mi je što nismo došli prije i spriječili uništenje Adazara.“

„Adazar će se obnoviti kad za to dođe vrijeme. A gdje je Razor HighGuard?“

„Vjerojatno još spava. Ne želim ga buditi. On zna što mu jeiniti. Recite mu da ga pozdravljamo.“ Elesar se potom obrati Caitlin: „U dobrim si rukama, Caitlin“ i vrsto je zagrlji.

„Uskoro ćemo se vidjeti!“ odvrati Caitlin.

„Do ponovnog susreta!“ uzvikne Elesar i uzjaše konja.

„Bok, princezice!“ Quickfoot se osmjehne i požuri za Elesarom i Valdorom.

„Neka im Glasnik podari vjetar u noge“, reče Coronius i zajedno se s Caitlin prebaci u dvorište Hrama. Tamo su ugledali Razora kako izlazi iz Hrama zijevajući. Pogledao je Caitlin i Coroniusa u udu:

„Gdje su ostali? Kaj su pali dolje?“

„Upravo su otišli“, odgovori Caitlin.

„Joj da! Pa to je danas! Mogao bih i ja krenut. Mala, kad završim s trolovima, vraćam se po tebe.“

„Očekujem te!“

„Odoh ja!“ uzvikne Razor, preskoči ogradu i baci se s Oblaka.

„Trolovi...“ dobaci Coronius, „udna bića.“

„Uiteljju, nešto nije u redu?“ upita ga Caitlin, osjetivši tražak zabrinutosti u njegovom glasu.

„Mislim da nije dobro da se Heroji razdvajaju. Vaša sudbina je da budete zajedno. O tome ne ovisi samo vaš opstanak, nego i opstanak Sillwitha!“

KRAJ PRVOG DJELA